

teisel pool forridori, et olnud siis muidud waja, kui teise nime hüüda, mis peale see muidugi oma harjunud kombe järel saada, hr. Rahuleid'i soovi tahtma teada saada. Nii kolas siis: „Wiiu!” üle pimedas forridori.

Kõik jää wait. Hüüdja astus paari sammu edasi, tahtis hüüda — —

„Kõrrr!” kolas sääl torraga. Kunu järel oli üks kandelaud maha kummunud, temast muidugi langesi vaid tassid, kannud maha — purud! Ehmatuses pöörkas mees tagasi, libises ja haavas enesel jala ühes tassi tükkis. Küünd arwas ta enese tuppa minna, aga naljakas, uks oli kiinni, ega ei annudki ennast avada. Et see kõik ühe armupaarikese läbi tulnud — Wiin pidas rätsepessi Kaarel Raudküünaga sala kofku tulemist. Millas siis töötudruku ja rätsepessi mitte oleks föprust pidanud? — ei võinud ju hr. Rahuleid aimatagi. Aga nii see ikka oli. Wiin oli kandelaua trepi käepide samba päälle pannud, säält oli hüütri saks seda maha lükkanud, mis päälle töötruk hirmuga enese tuppa Raudküünar jäalle hr. Rahuleid'i tuppa palku pani.

Aga etendagu niiud keegi mõistlik inimene õnnetuma öökunbelise isanda nõuetekohal olekut! Sääl ta niiud seis, ei saanud enam tuppa ega

oskanud ülevää mitte pimedas forridoris teed. Hää õnne päälə kotas ta nii edasi ja juhtus nõnda tööki, mille uks õnnets lahti seis. Siin kuttus ta kohre wäikeste pesuwanini üle ja sai niisuguse wopsu, et arwas, jala wähemast kolmest kohast murtud olewat. Ei saanud paigast liigutada, ei ta julgenud hingatagi. Nagu kaugelt pitkje müritamine, nii tõusis aega mööda tee joogi nõude purustamise klörina järele suur kära ja müra.

Eemand oli tasside kummisest kuulnud, kargas oma toast välja ja küüsib Wiin läest, kudas see õnnetus tulnud, kes seda teinud? Wiin kaval walestas leiwanemale surn sisse, hr. Rahuleid olla purjus pääst tema vastu töufanud.

„Ja, kus on hr. Rahuleid ise?” kolas valsi läsimine.

„Ets muidugi enese toas!” tulि julge tõmmardaja suust.

Et tee nimetud ukse juure mitte Peeterburi ega Riiga ei olnud, waid aina üle forridori, siis olli eemand Tang, tanu wistu pääs, tahе, kolme sammuga hr. Rahuleid'i ukse taga. Nii üshepoolne ta silmade poolest oli, nii tahekordsete olivad tema täed, millest see lange põommimine tunnistust andis, mis ukse piht pidi kannatama. Ka emanda kõrge hääl ei olnud mitte laita.